

Unionin tuomioistuimen tuomio (kuudes jaosto) 3.2.2011
— Euroopan komissio v. Ranskan tasavalta

(Asia C-395/10) ⁽¹⁾.

(Jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättäminen — Direktiivi 2007/2/EY — Ympäristöpolitiikka — Paikkatietoinfrastruktuuri — Sähköisessä muodossa olevien paikkatietojen vaihtaminen ja päivittäminen — Kansallisten täytäntöönpanotoimenpiteiden toteuttamatta jättäminen)

(2011/C 103/17)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: A. Alcover San Pedro ja V. Peere)

Vastaja: Ranskan tasavalta (asiamiehet: G. de Bergues ja S. Menez)

Oikeudenkäynnin kohde

Jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättäminen — Toimenpiteitä Euroopan yhteisön paikkatietoinfrastruktuurin (INSPIRE) perustamisesta 14.3.2007 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2007/2/EY (EUVL L 108, s. 1) täytäntöönpanemiseksi ei ole toteutettu säädettyssä määräajassa

Tuomiolauselma

1) Ranskan tasavalta ei ole noudattanut Euroopan yhteisön paikkatietoinfrastruktuurin (INSPIRE) perustamisesta 14.3.2007 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2007/2/EY mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut säädettyssä määräajassa kaikkia tämän direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.

2) Ranskan tasavalta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

⁽¹⁾ EUVL C 274, 9.10.2010.

Valitus, jonka Antoni Tomasz Uznański on tehnyt 29.1.2010 unionin yleisen tuomioistuimen (kahdeksas jaosto) asiassa T-348/09, Uznański v. Puola, 27.11.2009 antamasta tuomiosta

(Asia C-143/10 P)

(2011/C 103/18)

Oikeudenkäyntikieli: puola

Asianosaiset

Valittaja: Antoni Tomasz Uznański (edustaja: adwokat A. Nowak)

Muu osapuoli: Puolan tasavalta

Vaatimukset

Unionin tuomioistuin (seitsemäs jaosto) on hylännyt valituksen 19.11.2010 antamallaan määräyksellä

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Bundesfinanzhof (Saksa) on esittänyt 23.12.2010 — Waldemar Hudzinski v. Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse

(Asia C-611/10)

(2011/C 103/19)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesfinanzhof

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Waldemar Hudzinski

Vastapuoli: Agentur für Arbeit Wesel — Familienkasse

Ennakkoratkaisukysymys

Onko asetuksen N:o 1408/71 ⁽¹⁾ 14 a artiklan 1 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, että sen mukaan jäsenvaltiolla, joka ei ole toimivaltainen jäsenvaltio, ei missään tapauksessa ole oikeutta myöntää kansallisen lainsäädäntönsä nojalla perhe-etuuksia sen alueella ainoastaan tilapäisesti työskentelevälle työntekijälle, ellei työntekijä itse eivätkä hänen lapsensa asu tai oleskele vakinaisesti jäsenvaltiossa, joka ei ole toimivaltainen jäsenvaltio?

⁽¹⁾ Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1408/71 (EYVL L 149, s. 2), sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Bundesfinanzhof (Saksa) on esittänyt 23.12.2010 — Jaroslaw Wawrzyniak v. Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse

(Asia C-612/10)

(2011/C 103/20)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesfinanzhof

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Jaroslaw Wawrzyniak

Vastapuoli: Agentur für Arbeit Mönchengladbach — Familienkasse

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko asetuksen N:o 1408/71⁽¹⁾ 14 artiklan 1 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, että sen mukaan jäsenvaltiolla, joka ei ole toimivaltainen jäsenvaltio ja johon työntekijä lähetetään töihin ja joka ei myöskään ole työntekijän lasten asuinjäsenvaltio, ei missään tapauksessa ole oikeutta myöntää lähetetyille työntekijälle perhe-etuuksia, ellei työntekijälle aiheudu tähän jäsenvaltioon lähettämisen takia oikeudellista haittaa?

2) Jos ensimmäiseen kysymykseen annetaan kieltävä vastaus:

Onko asetuksen N:o 1408/71 14 artiklan 1 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, että jäsenvaltiolla, joka ei ole toimivaltainen jäsenvaltio ja johon työntekijä lähetetään töihin, on joka tapauksessa oikeus myöntää perhe-etuuksia vain silloin, kun on todettu, että oikeutta vastaavaan perhe-etuuteen ei ole olemassa toisessa jäsenvaltiossa?

3) Jos myös tähän kysymykseen annetaan kieltävä vastaus

Ovatko yhteisön tai unionin oikeuden määräykset ja säännökset esteenä tuloverolain (Einkommensteuergesetz; jäljempänä EStG) 65 §:n 1 momentin 1 virkkeen 2 kohdan, kun se luetaan yhdessä EStG:n 65 §:n 2 momentin kanssa, kaltaiselle kansalliselle säännökselle, jossa suljetaan pois oikeus perhe-etuuksiin silloin, kun on olemassa oikeus vastaavan etuuden saamiseen ulkomailla tai olisi oikeus sellaisen etuuden saamiseen, jos sitä haettaisiin?

4) Jos tähän kysymykseen annetaan myöntävä vastaus:

Miten on tällaisessa tapauksessa ratkaistava toimivaltaisessa valtiossa, joka on samalla lasten asuinjäsenvaltio, olevan oikeuden, ja valtiossa, joka ei ole toimivaltainen valtio ja joka ei myöskään ole lasten asuinjäsenvaltio, olevan oikeuden osalta syntyvä päällekkäisyys?

⁽¹⁾ Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1408/71 (EYVL L 149, s. 2), sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna.

Kanne 29.12.2010 — Euroopan komissio v. Ranskan tasavalta

(Asia C-625/10)

(2011/C 103/21)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: J.-P. Keppenne ja H. Støvlbæk)

Vastaaja: Ranskan tasavalta

Vaatimukset

— On todettava, että Ranskan tasavalta on ensimmäisen rautatiepaketin täytäntöönpanotoimien riittämättömyyden vuoksi jättänyt noudattamatta

— direktiivin 91/440/ETY⁽¹⁾, sellaisena kuin se on muutettuna, 6 artiklan 3 kohdan ja liitteen II sekä direktiivin 2001/14/EY⁽²⁾ 14 artiklan 2 kohdan

— direktiivin 2001/14/EY 6 artiklan 2–5 kohdan

— ja direktiivin 2001/14/EY 11 artiklan mukaisia velvoitteitaan

— Ranskan tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio esittää kanteensa tueksi kaksi kanneperustetta.

Se moittii vastaajaa ensinnäkin siitä, ettei tämä ole noudattanut kaikkia ensimmäisen rautatiepaketin mukaisia velvoitteitaan, joihin kuuluu paitsi rautatieliikennettä harjoittavan yhteisön (Ranskassa SNCF) ja infrastruktuuria hallinnoivan yhteisön (Ranskassa RFF) erottaminen toisistaan myös se, että rautatiekapasiteetin jakamiseen liittyvistä ns. ”olennaisista” tehtävistä, maksujen perimisestä infrastruktuurin käytöstä ja toimilupien myöntämisestä vastaa itsenäinen yhteisö. SNCF:n vastuulla ovat kuitenkin tietyt olennaiset toiminnot reittien jakamisessa, jota se suorittaa Direction des Circulations Ferroviairesin (DCF) kautta. Tämä erikoistunut yksikkö ei ole oikeudelliselta muodoltaan, organisaatioiltaan tai päätöksenteoltaan SNCF:stä riippumaton.

Toiseksi komissio esittää, että kansallisessa lainsäädännössä ei panna asianmukaisesti eikä täysimääräisesti täytäntöön direktiivin 2001/14/EY säännöksiä suorituskannustinjärjestelmästä rautatieinfrastruktuurin hinnoittelussa. Ranskan lainsäädäntö on ongelmallinen myös siltä osin kuin siinä ei säädetä riittäviä kannustimia infrastruktuurin tarjoamisesta aiheutuvien kustannusten vähentämiseksi ja sen käytöstä perittävien maksujen alentamiseksi.

⁽¹⁾ Yhteisön rautateiden kehittämisestä 29.7.1991 annettu neuvoston direktiivi 91/440/ETY (EYVL L 237, s. 25).

⁽²⁾ Rautateiden infrastruktuurikapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisestä ja rautateiden infrastruktuurin käyttömaksujen perimisestä sekä turvallisuustodistusten antamisesta 26.2.2001 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/14/EY (EYVL L 75, s. 29).